

**MINISTERSTWO
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

Departament Lokalizacji Inwestycji

DLI.I.6620.35.2015.SG.6
NK:65723/16

Warszawa, dnia 05 maja 2016 r.

Urząd Miejski w Łomiankach

Zgodnie z art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz. U. z 2016 r., poz. 23), oraz w związku z art. 11f ust. 3 i 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 687, z późn. zm.), przekazuję w załączeniu obwieszczenie informujące, iż w dniu 27 kwietnia 2016 r. Minister Infrastruktury i Budownictwa wydał decyzję, znak: DLI.I.6620.35.2015.SG.3, utrzymującą w mocy decyzję Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 2 października 2015 r., znak: DOI.III.6620.3.2015.AK.12, odmawiającą uchylenia decyzji Ministra Infrastruktury z dnia 17 lipca 2009 r., znak: BP-5kk-772-35-965/09, utrzymującej w mocy decyzję Wojewody Mazowieckiego z dnia 30 stycznia 2009 r., znak: WI-II.MP2.7047-D/268/08, o ustaleniu lokalizacji drogi dla inwestycji: „Budowa węzła drogowego na przecięciu drogi krajowej nr 7 Gdańsk – Warszawa z ul. Brukową, odcinek km 347+900 – 349+178 (istn. km 349+168) wraz z przebudową infrastruktury technicznej”.

Jednocześnie przekazuję potwierdzoną za zgodność z oryginałem kopię przedmiotowej decyzji Ministra Infrastruktury i Budownictwa.

Uprzejmie proszę o zamieszczenie obwieszczenia na tablicy ogłoszeń oraz na stronie internetowej urzędu, na okres 14 dni i o pisemne potwierdzenie, w jakim terminie obwieszczenie było umieszczone na tablicy ogłoszeń oraz na stronie internetowej urzędu.

Załączniki: 2 (zgodnie z treścią pisma)

ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Lokalizacji Inwestycji

Marcin Wójtowicz

DLI.I.6620.35.2015.SG.4

OBWIESZCZENIE

Na podstawie art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz. U. z 2016 r., poz. 23) i art. 11f ust. 3 i 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 687, z późn. zm.),

Minister Infrastruktury i Budownictwa

zawiadamia, że wydał decyzję z dnia 27 kwietnia 2016 r., znak: DLI.I.6620.35.2015.SG.3, utrzymującą w mocy decyzję Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 2 października 2015 r., znak: DOII.III.6620.3.2015.AK.12, odmawiającą uchylenia decyzji Ministra Infrastruktury z dnia 17 lipca 2009 r., znak: BP-5kk-772-35-965/09, utrzymującej w mocy decyzję Wojewody Mazowieckiego z dnia 30 stycznia 2009 r., znak: WI-II.MP2.7047-D/268/08, o ustaleniu lokalizacji drogi dla inwestycji: „Budowa węzła drogowego na przecięciu drogi krajowej nr 7 Gdańsk – Warszawa z ul. Brukową, odcinek km 347+900 – 349+178 (istn. km 349+168) wraz z przebudową infrastruktury technicznej”.

Strony w sprawie mogą zapoznać się z treścią decyzji oraz aktami sprawy - w siedzibie Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa, ul. Chałubińskiego 4/6, pok. 304, w dni robocze, w godzinach od 9:00 do 15:30, jak również z treścią decyzji - w urzędzie gminy właściwym ze względu na przebieg drogi, tj. w Urzędzie Miejskim w Łomiankach.

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA

Marcin Wojtowicz
Zastępca Dyrektora
Departamentu Lokalizacji Inwestycji

DLI.I.6620.35.2015.SG.3
NK: 61718/16

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz. U. z 2016 r., poz. 23), zwanej dalej „kpa”, po rozpoznaniu wniosku Marii Atys, reprezentowanej przez r.pr. Bartłomieja Atysa, z dnia 22 października 2015 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 2 października 2015 r., znak: DOI.III.6620.3.2015.AK.12, odmawiającą uchylecia decyzji Ministra Infrastruktury z dnia 17 lipca 2009 r., znak: BP-5kk-772-35-965/09, utrzymującej w mocy decyzję Wojewody Mazowieckiego z dnia 30 stycznia 2009 r., znak: WI-II.MP2.7047-D/268/08, o ustaleniu lokalizacji drogi dla inwestycji: „Budowa węzła drogowego na przecięciu drogi krajowej nr 7 Gdańsk – Warszawa z ul. Brukową, odcinek km 347+900 – 349+178 (istn. km 349+168) wraz z przebudową infrastruktury technicznej,

utrzymuję w mocy ww. decyzję Ministra Infrastruktury i Rozwoju.

Uzasadnienie

W dniu 30 stycznia 2009 r. Wojewoda Mazowiecki, działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowywania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2003 r., Nr 80, poz. 721, Nr 217, poz. 2124, z 2005 r. Nr 113, poz. 954, Nr 267, poz. 2251, z 2006 r. Nr 220, poz. 1601, z 2007 Nr 23, poz. 136, Nr 112, poz. 767), zwanej dalej „specustawą drogową”, wydał decyzję, znak: WI-II.MP2.7047-D/268/08, o ustaleniu lokalizacji drogi dla inwestycji pn. „Budowa węzła drogowego na przecięciu drogi krajowej nr 7 Gdańsk – Warszawa z ul. Brukową, odcinek km 347+900 – 349+178 (ist. km 349+168) wraz z przebudową infrastruktury technicznej”, zwaną dalej „decyzją Wojewody Mazowieckiego”.

Po rozpatrzeniu odwołań od ww. decyzji Wojewody Mazowieckiego, Minister Infrastruktury decyzją z dnia 17 lipca 2009 r., znak: BP-5kk-772-35-965/09, zwaną dalej „decyzją Ministra Infrastruktury”, utrzymał ją w mocy.

Wnioskiem z dnia 16 grudnia 2014 r., uzupełnionym pismami z dnia 15 stycznia 2015 r. oraz z dnia 10 lutego 2015 r., Maria Atys, reprezentowana przez r.pr. Bartłomieja Atysa, zwróciła się o wznowienie, na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 kpa, postępowania zakończonego decyzją Ministra Infrastruktury.

Postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2015 r., znak: DOI.III.6620.3.2015.AK.5, Minister Infrastruktury i Rozwoju, na podstawie art. 149 § 1 kpa w związku z art. 150 § 1 kpa, wznowił postępowanie administracyjne w sprawie zakończonej ostateczną decyzją Ministra Infrastruktury.

Po przeprowadzeniu postępowania wznowieniowego, Minister Infrastruktury i Rozwoju decyzją z dnia 2 października 2015 r., znak: DOI.III.6620.3.2015.AK.12, zwaną dalej „decyzją Ministra Infrastruktury i Rozwoju”, działając na podstawie art. 151 § 1 pkt 1 kpa oraz art. 150 § 1 kpa w związku z art. 145 § 1 pkt 5 kpa, odmówił uchylecia ww. decyzji Ministra Infrastruktury.

Pismem z dnia 22 października 2015 r., nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2012 r., poz. 1529, z późn. zm.) w tym samym dniu, Maria Atys, reprezentowana przez r. pr. Bartłomieja Atysa, zwróciła

ZA ZŁOŻENIEM
p.o. NACZELNIKA WYDZIAŁU MINISTERSTWA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
ul. Chałubińskiego 4/6
00 - 928 Warszawa
18.04.16
data
Jarzpiłowski

się do Ministra Infrastruktury i Rozwoju z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją *Ministra Infrastruktury i Rozwoju*.

Skarżąca zarzuciła ww. decyzji nieprawidłowe zastosowanie art. 145 § 1 pkt 4 *kpa* w związku z art. 28 *kpa*.

W uzasadnieniu wniosku z dnia 22 października 2015 r. Skarżąca poinformowała, że w związku z ustaleniem jej interesu prawnego w postępowaniu w sprawie ustalenia odszkodowania za działkę, która na mocy *decyzji Wojewody Mazowieckiego* stała się własnością Skarbu Państwa, zaistniała przesłanka do wznowienia, na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 *kpa*, postępowania zakończonego *decyzją Ministra Infrastruktury*. Jej zdaniem, organ przy prowadzeniu ww. postępowania nie dochował odpowiedniej staranności przy ustalaniu kręgu osób, którym przysługuje przymiot strony, w tym przede wszystkim zaniechał sprawdzenia, czy znani mu właściciele wywłaszczonych nieruchomości żyją, czy też stroną powinni być ich spadkobiercy.

Mając powyższe na uwadze, Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej *decyzji Ministra Infrastruktury i Rozwoju* oraz o wznowienie postępowania zakończonego *decyzją Ministra Infrastruktury*.

Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy wniesiono w ustawowym terminie.

Organ zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 127 § 3 *kpa* od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Do wniosku tego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od decyzji. Natomiast stosownie do art. 129 § 2 *kpa* odwołanie wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie - od dnia jej ogłoszenia stronie.

Należy również poinformować, iż obecnie organem administracji właściwym w przedmiotowej sprawie – stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury i Budownictwa (Dz. U. z 2015 r., poz. 1907, z późn. zm.) – jest Minister Infrastruktury i Budownictwa, zwany dalej „*Ministrem*”.

Po zapoznaniu się z wnioskiem Marii Atys o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej zaskarżoną *decyzją Minister* uznał, że Skarżąca nie posiada przymiotu strony w postępowaniu zakończonym ostateczną *decyzją Ministra Infrastruktury*. *Minister* podtrzymuje zatem stanowisko zawarte w *decyzji Ministra Infrastruktury i Rozwoju* wobec uznania, iż w przedmiotowej sprawie nie wystąpiła przesłanka określona w art. 145 § 1 pkt 4 *kpa*, która uwarunkowałaby możliwość uchylenia *decyzji Ministra Infrastruktury*, utrzymującej w mocy *decyzję Wojewody Mazowieckiego* i orzeczenia w oparciu o art. 151 § 1 pkt 2 *kpa*, a zarzuty Skarżącej zawarte we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 22 października 2015 r. nie zasługują na uwzględnienie.

Wznowienie postępowania w sprawie zakończonej *decyzją ostateczną*, w oparciu o przepis art. 145 § 1 *kpa*, jest nadzwyczajnym trybem wzruszania orzeczeń wydawanych w toku postępowania administracyjnego, który ma na celu usunięcie z obrotu prawnego decyzji ostatecznych, dotkniętych wadami istotnymi kwalifikowanymi.

Celem wznowionego postępowania jest ustalenie, czy postępowanie zwykle było dotknięte ww. wadami i usunięcie ewentualnych wadliwości zakończonego postępowania zwykłego, ustalenie, czy i w jakim zakresie wadliwość postępowania zwykłego wpłynęła na byt prawny decyzji ostatecznej wydanej w postępowaniu zwykłym, oraz w razie stwierdzenia określonej wadliwości decyzji dotychczasowej doprowadzenie do jej uchylenia i wydania nowej decyzji rozstrzygającej o istocie sprawy albo stwierdzenie, że decyzja dotychczasowa wydana została z określonym naruszeniem prawa, zgodnie z art. 151 § 1 pkt 1 i 2 i § 2 *kpa*. Decyzje wydane po wznowieniu postępowania dotyczą zatem, w końcowym rezultacie, bytu prawnego decyzji ostatecznych wydanych w postępowaniu zwykłym (por. uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 grudnia 2002 r., sygn. akt OPS 11/02, opubl. w ONSA 2003/3/86). Wznowienie postępowania, podobnie jak każdy inny nadzwyczajny tryb weryfikacji decyzji administracyjnych, stanowi wyjątek od ogólnej zasady stabilności orzeczeń administracyjnych wynikającej z art. 16 *kpa* i może znaleźć zastosowanie jedynie w przypadku, gdy orzeczenie dotknięte jest w sposób niewątpliwy przynajmniej jedną z wad wymienionych w art. 145 § 1 *kpa*, art. 145a § 1 *kpa* oraz w art. 145b § 1 *kpa*.

Odnosząc się do wniosku o ponowne rozpatrzenie niniejszej sprawy w pierwszej kolejności należy wyjaśnić, że na gruncie przepisów *specustawy drogowej* mamy do czynienia ze złożoną sprawą administracyjną regulującą oprócz sfery ustalenia lokalizacji drogi, również rozstrzyganie sprawy wywłaszczeniowo-odszkodowawczej. Przy czym z woli ustawodawcy postępowanie odszkodowawcze jest wyłączone z postępowania w przedmiocie ustalenia lokalizacji drogi. Zważyć należy, że mechanizm pozbawienia praw do nieruchomości został uregulowany w art. 12 ust. 4 i następnym *specustawy drogowej* i jest on uregulowany w sposób odmienny od przyjętego w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 r., poz. 1774, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o gospodarce nieruchomościami*”. Zgodnie z dyspozycją art. 12 ust. 4 *specustawy drogowej* nieruchomości wydzielone liniami rozgraniczającymi teren inwestycji stają się z mocy prawa własnością Skarbu Państwa w odniesieniu do dróg krajowych, albo własnością odpowiednich jednostek samorządu terytorialnego w odniesieniu do dróg wojewódzkich, powiatowych i gminnych - z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji drogi stała się ostateczna, za odszkodowaniem ustalonym w odrębnej decyzji, o której mowa w art. 18 i 18a, odpowiednio przez wojewodę albo starostę. Jest to zatem szczególne przejęcie własności nieruchomości, jako nabycie z mocy prawa, które rodzi po stronie inwestora obowiązek wypłaty odszkodowania. Podkreślenia wymaga, że z przepisów *specustawy drogowej* nie wynika, aby decyzja o ustaleniu lokalizacji drogi zawierała jednocześnie ustalenie odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości. Ustalenie takiego odszkodowania dokonuje się bowiem w odrębnej decyzji administracyjnej po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego. Szczegółowe zasady ustalania odszkodowania określa art. 18 i 18a *specustawy drogowej*. Zatem ustalenie wysokości odszkodowania następuje w związku z wcześniejszym wydaniem przez właściwy organ decyzji o ustaleniu lokalizacji drogi i przejęciem nieruchomości przeznaczonej pod inwestycję drogową z mocy prawa na rzecz Skarbu Państwa. Innymi słowy, postępowanie w przedmiocie ustalenia i wypłaty odszkodowania jest konsekwencją postępowania lokalizacyjnego, niemniej jednak postępowania te nie są tożsame. Odszkodowanie za wywłączoną nieruchomość przysługuje co do zasady podmiotom ustalonym w postępowaniu o ustaleniu lokalizacji drogi, przy czym organ prowadzący postępowanie odszkodowawcze stosuje zasady określone w *ustawie o gospodarce nieruchomościami*, z uzupełniającym uwzględnieniem przepisów *kpa*. Oznacza to w szczególności konieczność ustalenia przez organ kręgu stron postępowania odszkodowawczego. Z tego względu krąg pomiotów uprawnionych do wypłaty odszkodowania nie zawsze będzie tożsamy z tym ustalonym w decyzji lokalizacyjnej.

W świetle powyższego, skoro postępowanie lokalizacyjne stanowi odrębne od odszkodowawczego postępowanie administracyjne, nie można uznać, iż ustalenie interesu prawnego Skarżącej w postępowaniu w sprawie odszkodowania za działkę, która na mocy *decyzji Wojewody Mazowieckiego* stała się własnością Skarbu Państwa, jest równoznaczne z istnieniem takiego interesu prawnego w postępowaniu zakończonym *decyzją Ministra Infrastruktury*, a tym samym zaistnieniem przesłanki do wznowienia, na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 *kpa*, postępowania zakończonego *decyzją Ministra Infrastruktury*.

Sformułowana przez Skarżącą podstawa wznowienia obligowała organ do zbadania okoliczności odnoszących się do tego, czy Maria Atys posiada przymiot strony w postępowaniu zakończonym wydaniem *decyzji Ministra Infrastruktury*. Art. 145 § 1 pkt 4 *kpa* stanowi bowiem, iż w sprawie zakończonej *decyzją* ostateczną wznowia się postępowanie, jeżeli strona bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu.

Przywołany przepis stanowi gwarancję zawartą w art. 10 § 1 *kpa* zasady czynnego udziału strony w postępowaniu, obligującej organ prowadzący postępowanie do stworzenia stronie prawnych możliwości podejmowania czynności procesowych w obronie swoich interesów. Podkreślenia wymaga, że przesłanka braku winy strony oznacza sytuację, gdy nie została ona zawiadomiona o wszczęciu postępowania lub nie została dopuszczona do udziału w istotnych czynnościach procesowych albo nie mogła w nich brać udziału z powodów przez nią niezawinionych.

W wyroku z dnia 1 lipca 1999 r., sygn. akt IV SA 595/99, Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił, że przez udział w postępowaniu administracyjnym należy rozumieć udział stron w całym ciągu czynności przygotowawczych tego postępowania. Absencja strony w postępowaniu administracyjnym w rozumieniu art. 145 § 1 pkt 4 *kpa* obejmuje zatem zarówno przypadki, gdy strona w ogóle nie brała udziału w postępowaniu, jak i gdy nie brała udziału w istotnych czynnościach przygotowawczych organu. To nie strona powinna wykazywać dostateczną aktywność, aby zapewnić dla siebie czynny udział w postępowaniu, lecz obowiązek taki spoczywa na organach administracji publicznej.

Analizując akta przedmiotowej sprawy *Minister* uznał, że argumentacja Skarżącej nie zasługuje na uwzględnienie.

ZA ZŁODNOCZĄCZYMIŁEM
P.O. NACZELNIKA WYDZIAŁU MINISTERSTWA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
ul. Chałubińskiego 4/6
Pegip Makowski
00 - 928 155-527-7
data

Przypomnieć należy, że *decyzja Ministra Infrastruktury* oraz poprzedzająca ją *decyzja Wojewody Mazowieckiego* zostały wydane na podstawie przepisów *specustawy drogowej*, która nie zawiera definicji strony postępowania prowadzonego w sprawie ustalenia lokalizacji drogi. Z unormowania zawartego w *specustawie drogowej* wynika wprost, że to wnioskodawca jest bezpośrednim adresatem decyzji i on też jest w decyzji wymieniony. Ponadto, decyzja taka zostaje mu doręczona na piśmie. Pozostałe natomiast strony są uczestnikami tego postępowania i są zawiadamiane o wydaniu decyzji w drodze obwieszczeń w urzędach gmin właściwych ze względu na przebieg drogi oraz w prasie lokalnej. Natomiast ustalanie kręgu „pozostałych stron” tego postępowania następuje w oparciu o przepisy ogólne *kpa*, tj. art. 28 *kpa*, co wynika z art. 4 *specustawy drogowej*.

W myśl art. 28 *kpa* stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Należy zauważyć, iż ugruntowany pozostaje pogląd zarówno orzecznictwa, jak i doktryny postępowania administracyjnego, że interes prawny, legitymujący stronę postępowania, musi być oparty na prawie materialnym (czyli wynikać z obowiązujących przepisów prawa), nie może zaś wywodzić się tylko z subiektywnego przekonania podmiotu, że taki interes posiada (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 lutego 2005 r., sygn. akt OSK 1563/04, uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 lutego 1997 r., sygn. akt OPS 9/96, ONSA 1997, nr 3, poz. 102). Istotą interesu prawnego jest zatem ustalenie przepisu prawa powszechnie obowiązującego, na którego podstawie można skutecznie żądać czynności organu z zamiarem zaspokojenia jakiejś potrzeby albo żądać zaniechania lub ograniczenia czynności organu sprzecznych z potrzebami danej osoby. W tym miejscu należy dokonać rozróżnienia pomiędzy interesem prawnym a interesem faktycznym, rozumianym jako sytuacja, w której dana osoba jest wprawdzie bezpośrednio zainteresowana rozstrzygnięciem sprawy administracyjnej, jednakże nie jest w stanie wskazać przepisu prawa powszechnie obowiązującego, uzasadniającego jego żądania (por.: postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 stycznia 1996 r., sygn. akt SA/Ł 1843/95, niepublik.). Ponadto, źródło uprawnienia lub obowiązku, o którym mowa w art. 28 *kpa*, musi dotyczyć bezpośrednio podmiotu domagającego się czynności organu.

Ustalenia poczynione w oparciu o powyższe reguły prowadzą do wniosku, że stronami postępowania w sprawie ustalenia lokalizacji drogi są, poza inwestorem, właściciele i użytkownicy wieczystości nieruchomości, na których ma być prowadzona inwestycja oraz podmioty, którym przysługują ograniczone prawa rzeczowe do nieruchomości znajdujących się w liniach rozgraniczających teren projektowanej inwestycji.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy wskazać należy, że podstawa wznowienia postępowania określona w art. 145 § 1 pkt 4 *kpa* dotyczy sytuacji, w której organ nieprawidłowo ustali krąg stron postępowania administracyjnego, w tym przeprowadzi je bez udziału następców prawnych osoby zmarłej (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 23 dnia października 2014 r., sygn. akt IV SA/Po 623/14), a powyższa okoliczność zostanie pozytywnie oceniona przez właściwy organ po przeprowadzeniu wznowionego postępowania administracyjnego. Ocena rzeczywistego wystąpienia podstawy wznowienia z art. 145 § 1 pkt 4 *kpa* następuje w oparciu o przepisy obowiązujące w czasie prowadzenia postępowania, w którym wnioskodawca został pominięty (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 grudnia 2008 r., sygn. akt II OSK 1626/07, ONSA WSA 2010, nr 6, poz. 98).

Z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie wynika, iż w postępowaniu zakończonym *decyzją Ministra Infrastruktury*, Skarżącej nie przysługiwały żadne prawa do nieruchomości objętych ww. decyzją, a tym samym nie legitymowała się ona w przedmiotowym postępowaniu interesem prawnym. Godzi się zauważyć, że na dzień złożenia wniosku o ustalenie lokalizacji przedmiotowej drogi oraz wydania decyzji lokalizacyjnej Skarżąca nie figurowała w katastrze nieruchomości jako właściciel lub użytkownik wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie przedmiotowej decyzji.

Wyjaśnienia wymaga, że do wniosku o ustalenie lokalizacji drogi inwestor załącza wykaz dotychczasowych właścicieli nieruchomości objętych liniami rozgraniczającymi teren inwestycji wraz z ich adresami określonymi w ewidencji gruntów. Przepisy *specustawy drogowej* nie nakładają na organy orzekające w postępowaniu dotyczącym ustalenia lokalizacji drogi obowiązku badania aktualności danych dotyczących właścicieli nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji, jeśli nie zostały one ujawnione w katastrze. Ani inwestor, ani też organ orzekający nie mają obowiązku weryfikacji danych zawartych w ewidencji gruntów pełniących funkcję katastru. Wynika to z faktu, że zgodnie z art. 2 pkt 8 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2015, poz. 520, z późn. zm.), ewidencja gruntów i budynków (kataster nieruchomości) stanowi jednolity dla

ZA ZOBACZENIEM
p.o. NACZELNIKA WYDZIAŁU
MINISTERSTWO
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
ul. Chałubińskiego 4/6
Jezy-Piekowicki
00 - 928 Warszawa
18.04.18
data

kraju, systematycznie aktualizowany zbiór informacji o gruntach, budynkach i lokalach, ich właścicielach oraz o innych osobach fizycznych lub prawnych władających tymi gruntami, budynkami i lokalami. Ustawowym celem prowadzenia ewidencji gruntów i budynków jest założenie, iż zawarte w nich dane odzwierciedlają aktualny stan faktyczny.

Jak zauważa Naczelny Sąd Administracyjny w swoich orzeczeniach, rejestr ewidencji gruntów jest wyłącznie odzwierciedleniem aktualnego stanu prawnego dotyczącego konkretnej nieruchomości na podstawie danych wynikających z przedłożonych organowi dokumentów (patrz: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 4 stycznia 2011 r. sygn. akt I OSK 389/10, oraz z dnia 8 lipca 2010 r. sygn. akt I OSK 1251/09).

Z tego względu nie można skutecznie twierdzić, że przy prowadzeniu postępowania w sprawie lokalizacji drogi organ nie dochował odpowiedniej staranności przy ustalaniu kręgu osób, którym przysługuje przymiot strony, w tym przede wszystkim zaniechał sprawdzenia, czy znani mu właściciele wywłaszczonych nieruchomości żyją, czy też stroną powinni być ich spadkobiercy.

Podkreślenia wymaga, że przedstawione przez Skarżącą we wniosku o wznowienie postępowania dowody nie potwierdzały posiadania przez nią interesu prawnego w rozumieniu art. 28 *kpa*. Z przedłożonych dokumentów nie wynikało, aby Maria Atys była właścicielem lub użytkownikiem wieczystym nieruchomości, oraz że przysługiwało jej prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze objętym liniami rozgraniczającymi teren projektowanej drogi.

Okoliczności powyższej nie potwierdziły również czynności procesowe organu administracji, mające na celu ustalenie, czy Maria Atys legitymuje się interesem prawnym w postępowaniu prowadzonym przez organ w przedmiotowej sprawie, gdyż na skutecznie doręczone w dniu 6 maja 2015 r. wezwanie Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 30 kwietnia 2015 r., znak: DOII.III.6620.3.2015.AK.9, Skarżąca nie udzieliła odpowiedzi.

Wobec ustalenia, iż nie występuje w niniejszej sprawie przesłanka określona w art. 145 § 1 pkt 4 *kpa*, która uwarunkowałaby możliwość uchylenia decyzji *Ministra Infrastruktury*, utrzymującej w mocy decyzję *Wojewody Mazowieckiego*, brak jest możliwości orzeczenia w oparciu o art. 151 § 1 pkt 2 *kpa*.

Na marginesie organ zauważa, że powołując podstawę prawną w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji na stronie pierwszej w wersji 1 licząc od góry, organ przytoczył niewłaściwy w sprawie przepis prawa. Zamiast przywołać przepis art. 145 § 1 pkt 4 *kpa* organ wskazał na przepis art. 145 § 1 pkt 5 *kpa*.

Powołanie podstawy prawnej polega na przytoczeniu przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, tzn. przytoczenie numerów artykułów, ustępów, punktów aktu normatywnego względnie kilku aktów normatywnych, podanie ich pełnej nazwy, daty wydania i miejsca publikacji. Podstawą prawną decyzji mogą być jedynie powszechnie obowiązujące przepisy prawa materialnego. Skutkiem niepowołania się w decyzji na właściwy przepis prawa stanowi uchybienie procesowe organu i nie stanowi przesłanki do stwierdzenia naruszenia prawa. Jak bowiem uznał w wyroku z dnia 8 lutego 1983 r. Naczelny Sąd Administracyjny: „fakt powołania się przez organy administracji w decyzji na przepisy niewłaściwe w sprawie, jakkolwiek nie wskazuje na wadliwość działania tych organów, nie stanowi jednak przesłanki do uznania przez sąd, że nastąpiło naruszenie prawa w stopniu istotnym dla rozstrzygnięcia, jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że organy administracji mogły wydać zaskarżone decyzje, mając do tego podstawę w innym przepisie ustawy.” (sygn. akt I SA 1294/82, opubl. ONSA 1983, nr 1, poz. 5).

Zasadność przywołania przepisu art. 145 § 1 pkt 4 *kpa*, a nie pkt 5 *kpa*, wynika z konieczności zastosowania ww. przepisu w odniesieniu do przedmiotowej sprawy oraz ustalenia przez organ konsekwencji płynących z ww. przepisu, opisanych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, jak również samego wniosku Marii Atys o wznowienie postępowania. Zestawienie bowiem dwóch elementów obligatoryjnych decyzji tzn. sentencji powołującej prawidłową podstawę prawną z jej uzasadnieniem faktycznym i prawnym pozwala, w oparciu o zasady logiki, dostrzec ich koherentność. Z analizy zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, że postępowanie pierwszoinstancyjne toczyło się w sprawie wniosku o wznowienie postępowania na podstawie przepisu art. 145 § 1 pkt 4 *kpa*. O powyższym świadczy również wydane w toku postępowania postanowienie z dnia 15 kwietnia 2015 r., znak: DOII.III.6620.3.2015.AK.5, wznowiające, na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 *kpa*, postępowanie w sprawie zakończonej ostateczną decyzją *Ministra Infrastruktury*. Ponadto, sama

MINISTERSTWO
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
ul. Chałubińskiego 4/6
00 - 928 Warszawa
P.O. NACZELNIKA WYDZIAŁU
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
18.01.2016.
data

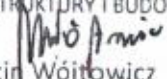
Skarżąca nie zakwestionowała powyższego uchybienia we wniosku z dnia 22 października 2015 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy. Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia należy stwierdzić, iż opisane uchybienie nie wpływa na ocenę trafności zapadłego rozstrzygnięcia oraz na prawidłowość przeprowadzonego postępowania.

Mając powyższe na uwadze należy podkreślić, że organ pierwszej instancji po przeprowadzeniu wznowionego postępowania w sprawie zakończonej ostateczną decyzją Ministra Infrastruktury prawidłowo ocenił, że Skarżąca nie posiada przymiotu strony w postępowaniu dotyczącym ustalenia lokalizacji drogi dla omawianego przedsięwzięcia, co uzasadniało wydanie decyzji odmawiającej uchylenia decyzji Ministra Infrastruktury.

W związku z powyższym, brak jest podstaw uzasadniających uchylenie decyzji Ministra Infrastruktury i Rozwoju i z tego względu orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Stronie niezadowolonej z wydanego rozstrzygnięcia służy prawo złożenia skargi, na podstawie art. 53 § 1 oraz 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., poz. 270, z późn. zm.), do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Ministra Rozwoju i Budownictwa, w terminie 30 dni od jego doręczenia.

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA

Marcin Wójtowicz
Zastępca Dyrektora
Departamentu Lokalizacji Inwestycji

Otrzymują:

1. Wojewoda Mazowiecki
2. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad
3. r. pr. Bartłomiej Atys
pełnomocnik Marii Atys
4. A/a

Do wiadomości:

1. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad
Oddział w Warszawie

MINISTERSTWO
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
ul. Chałubińskiego 4/6
00-928 Warszawa

ZA ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM

28.02.2016
data

p.o. NACZELNIKA WYDZIAŁU

podpis
Jerzy Matkowski